

BARNVAGNEN BLEV PLÖTSLIGT MYCKET TYNGRE

av Andreas Kärngård

*Denna berättelse är skriven av mig, ovanstående, och alla rättigheter tillhör densamme.
Nyttjande utan mitt godkännande är ej tillåtet.*

www.karngard.se

Förord

*Okej, ja - jag är pappa och ja nu skriver jag om någon som också är pappa. Det känns nördigt och kanske inte är något jag hade planerat. Men denna berättelse föddes då jag var ute på en kvällspromenad med min lilla dotter, men precis som med Fågelskådaren är inte allt i berättelsen hämtat från verkligheten...
Slutligen vill jag säga: Jag hoppas det regnar utanför era fönster, för utanför mina fönster regnar det för jämnan.*

Mysig läsning!

- Barkarby, Stockholm. 17 oktober 2020

Vid det här laget, då när historien utspelar sig, hade David varit pappa i lite drygt fyra månader. Han och sambon bodde i en hyreslägenhet nära ett friluftsområde i norra delen av Stockholms län. Det var ett klassiskt upplägg; han arbetade och hon var hemma med barnet. Men det fungerade. Fungerade riktigt bra tyckte David. På kvällarna, efter att hon bytt bajsblöjor och ammat under hela dagen brukade han ta över ansvaret över barnet - så att hon kunde få lite egen tid. Han tyckte det kändes bra att kunna avlasta. Dessutom älskade han att ströva omkring längs grusvägarna i naturreservatet och andas in naturen, istället för avgaserna han var van vid inne i stan, där han arbetade. Speciellt älskade han den mustigt, fuktiga doften av höst - den som bara förmultnande löv kan frambringa. Han hade alltid älskat att vistas i naturen. Men det var en sak som hände, där under en höstkväll i oktober. Något som för alltid skulle komma att finnas kvar som ett dåligt minne. Det är det den här berättelsen handlar om.

Klockan var strax efter sex, David hade kommit hem och funnit sambon håglös, i soffan med ett skrikande barn. Trots att hon ammat av och an under nästan två timmar, var det lilla livet otröstligt. Blicken hon mötte David med sade allt; det var dags för lite egen tid. Hastigt, förberedde han sig och tog babyen, klädde honom för ett kyligt höstrusk och lade sedan ned honom i vagnen. Efter att han sagt "Ses om en stund, njut nu och ha det så fint! Älskar dig!" drog han igen dörren.

Ute var det redan mörkt, klockan hade hunnit bli kvart i sju. Det var rått och fuktigt. Bara några grader över nollan. Sträckningen av stigen han alltid tog, började bakom några gamla hyreshus och gick sedan djupt in i naturreservatet. Efter en bit kunde han ta en annan stig som löpte tillbaks till baksidan av det lilla samhället. De hade nu kommit in i reservatet. Det doftade sådär fuktigt murket. David andades lugnt och tog djupa andetag. Rundan tog ungefär en timme i rask takt. Oavsett var han gick brukade han vara ute i en timme, på ett ungefär. Tidsaspekten var nämligen viktig. En timme hade visat sig fungera bra, var han ute längre kunde babyen vakna och vilja ha mat - då var det kört. Han hade kommit upp i höjd med ett öppet fält och noterade hur den råa dimman spöklikt hade lagt sig över det. Den täckte inte hela synfältet utan låg snarare som ett tjockt lock över fältet. Vad som fanns under gick inte att se, men han visste att där oftast fanns betande kossor eller fågelskådare. Ja - dagtid alltså. Just som vinden hade tilltagit och drivit rådimman mot och över honom, noterade han hur ofantligt tjock den var. Dimma brukar oftast vara tjock

på håll, men aldrig när man befinner sig i den - denna var just så. Tjock. Ovanligt tjock. Han hade inte stannat när dimman överraskat honom - farten han höll var god. Just som han tankfullt försökte genomskåda dimman kände han hur vagnen plötsligt kändes tyngre. Mycket tyngre. Kunde han ha fastnat i något, eller hade han kört in i något parti med lera? Han sänkte huvudet och såg ned i vagnen, och det han fick se fick hjärtat att frysa till is.

Ett illmarigt grin med små pigga, svarta ögon mötte hans blick. I vagnen låg en fullvuxen man, ihopkrupen i fosterställning, med huvudet i en dålig vinkel. Tittandes rakt uppåt. Den ohyggliga synen fick David att skrika rakt ut. Instinktivt, utan den blekaste tanke på baby, sköt han iväg vagnen med full kraft och snubblande föll han till marken. I samma stund som han landade på den svala grästäckta stigen, hörde han hur en spädbarn grät - hans baby!

Som om en trollformel brutits var dimman spårlöst borta. Lövens prasslande i träden vittnade om att den sannolikt drivits på flykt av vinden. Han lokaliserade vagnen som åkt rakt in i några nyponbuskar. Tack och lov hade den inte vält. På väg mot vagnen återkom mannen - i alla fall det av honom som satt kvar på hornhinnorna. Självklart hade han sett i syne - men icke desto mindre var den bisarra bilden för evigt fastetsad. Orolig nådde han så fram till vagnen, och det var inte utan en viss rädsla han försiktigt tittade ned i den. Rädd för att se något han innerligt hoppades han egentligen aldrig sett. Nej, han hade ju aldrig sett det. Hur skulle han kunnat se en man i barnvagnen? Där låg ju baby och där hade baby alltid legat. Så var det ju. Men, tänkte David, så var det ju det där med tyngden - visst fan hade vagnen plötsligt blivit mycket tyngre...?

Vägen tillbaka hem hade gått snabbare än planerat - av förklarliga skäl kanske. Till sambon sade han inget om vad han upplevt. Helt enkelt för att han trodde att ju mindre han talade om det, desto mindre sannolikt att det faktiskt hänt. Efter den gången aktar sig David för att vara utomhus om kvällarna när förutsättningarna för dimma är de rätta. Men det händer att han ibland tänker på det han var med om. Tänker på den där underliga rådimman - och vad den svepte med sig, svepte med sig in i vagnen den där oktoberkvällen.